

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับฐานความผิดฉ้อโกงประชาชน¹

ชนกฤต พรธรรมนัตร²

ปัญหาความผิดฐานฉ้อโกง เป็นปัญหาที่มีมาอย่างยาวนาน และนับวันยังมีปริมาณและความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ และปัญหาดังกล่าวก็เป็นผลกระทบต่อดังคมและเศรษฐกิจที่สำคัญ เนื่องด้วยประเทศไทยประสบปัญหาเรื่องความเหลื่อมล้ำที่สูง การทำงานหาเงินของประชาชนมีความแตกต่างที่ชัดเจนแต่ทั้งนี้ประชาชนทุกคน ล้วนต้องการที่จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีในหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านสังคม ความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อม การรักษาพยาบาล ทั้งของตนเองและครอบครัว โดยเฉพาะคนที่เป็นพ่อแม่ต้องการให้บุตรหลานมีชีวิตที่ดี ได้รับการศึกษาที่ดี ทำให้ทุกคนต่างไขว่คว้าโอกาส ของการที่จะมีอิสรภาพทางการเงินที่มั่นคงเพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว

ในปี พ.ศ. 2520-2530 ได้มีธุรกิจหนึ่งเกิดขึ้นเป็นการระดมเงินหรือลักษณะการกู้ยืมเงิน หรือธุรกิจต่อเงิน หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าแชร์ลูกโซ่ ต้นแบบของแชร์ลูกโซ่ ก็คือ แม่ชม้อย ทิพย์โส ซึ่งเรียกกันว่า “แชร์แม่ชม้อย” ในปี พ.ศ. 2525 นางชม้อย ทิพย์โส หาเงินมาร่วมลงทุน ทำให้มียอดเงินสะสมในบัญชีหลายพันล้านบาท มีการดำเนินการ มานานกว่า 16 ปี มีสายถึง 2,000 กว่าสาย และมีผู้เสียหายมากกว่า 1,700 ราย มีมูลค่าความเสียหายสูงถึง 5,560.50 ล้านบาท ต่อมาศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด ให้นางชม้อย กับพวก รวม 10 คน มีความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ให้จำคุกเป็นเวลา 117,595 ปี แต่ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 กำหนดให้ลงโทษรวมกันทุกกระทงไม่เกิน 20 ปี และพิพากษาให้คืนเงินที่ฉ้อโกงประชาชน 510,584,645 บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ระหว่างนางชม้อยจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงเรือนจำลาดยาว เพียง 7 ปีเศษ ก็พ้นโทษไปเมื่อวันที่ 27 พ.ย. 2536 ซึ่งพ้นโทษก่อนกำหนดถึง 13 ปี เหตุเพราะเป็นนักโทษชั้นดีได้รับพระราชทานอภัยโทษ

ในปี พ.ศ. 2560 คดีแก๊งชินแสโซกุน ที่ลอยแพสมาชิกทั่วรัมีผู้เสียหายกว่า 800 ราย มีมูลค่าความเสียหายประมาณ 50 ล้านบาท ที่หลอกลวงให้สมาชิกสมัครสมาชิกบริษัทขายตรงแล้วจะได้อาหารเสริม 2 กระปุกและมีสิทธิ์บินไปญี่ปุ่นในราคาถูก ทำให้ผู้เสียหายถูกลอยแพที่สนามบินสุวรรณภูมิเป็นจำนวนมาก ในคดีดังกล่าว ศาลชั้นต้นได้ มีคำพิพากษาให้ชินแสโซกุน 871 กระทง กระทงละ 5 ปี รวมจำคุกทั้งสิ้น 4,355 ปี แต่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนให้ลงโทษจำคุกไม่เกิน 20 ปี ทำให้ท้ายที่สุดศาลชั้นต้นถึงลงโทษจำคุกจำเลยได้ไม่เกิน 20 ปี ทั้งศาลชั้นต้นยังลงโทษปรับจำเลย 20,000 บาท ต่อมาศาลอุทธรณ์แก้โทษจำคุกจำเลยเป็นกระทงละ 3 ปี 4 เดือน รวมทุกกระทงเป็นจำคุก จำคุก

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับฐานความผิดฉ้อโกงประชาชน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุพร วงศ์ทองสรณ์ และรองศาสตราจารย์รัล เล็งวิทยา

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จำเลยและพวกคนละ 2,903 ปี 4 เดือน ศาลก็ต้องทำบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 มาปรับใช้ ทำให้ศาลลงโทษผู้กระทำความผิดได้ไม่เกิน 20 ปี

กรณีประสิทธิ์ เจียวก๊ก ในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน มีผู้เสียหายกว่า 100 รายที่เข้าแจ้งความ ต่อพนักงานสอบสวนและที่ยังไม่เข้าแจ้งความอีกจำนวนมาก มีความเสียหายรวมกว่าพันล้านบาท ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ

กรณี โกงเงินหมู่บ้านที่เป็นข่าวอยู่เรื่อย ๆ โดยเฉพาะชาวบ้านต่างจังหวัดรายได้น้อย มีความรู้ต่ำ มักเป็นเหยื่อของอาชญากรเหล่านี้ได้ง่าย กฎหมายควบคุมแน่นทั้งบทลงโทษ อายุความ ให้มีประสิทธิภาพและเป็นธรรมมากที่สุด

กรณีลอตเตอรี่ เมื่อวันที่ 11 พ.ค. 2564 มีการหลอกให้มาลงทุนในลอตเตอรี่ แล้วนำลอตเตอรี่มาขาย มูลค่าความเสียหาย ณ ขณะวันที่การค้นคว้านี้กว่าแปดร้อยล้านบาท ซึ่งคาดว่าจะมีความเสียหายที่ไม่ทราบอีกจำนวนมาก ทำให้เกิดความเสียหายมหาศาล กับประชาชนที่รวมลงทุนและยังส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของลอตเตอรี่ทำให้เกิดผลกระทบเป็นวงกว้าง ทั้งสังคมและเศรษฐกิจและความสงบสุขของสังคม

ในส่วนของคุณอายุความของกฎหมายอาญาเมื่อมีการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนเกิดขึ้น ผู้กระทำความผิดมักจะหลบหนีเพราะได้เงินมาจากการกระทำความผิดจำนวนมาก ย่อมหลบหนีจนรอให้หมดอายุความก็กลับเข้ามาใช้ชีวิตตามเดิม ทั้งในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 กำหนดอายุความฟ้องร้องคดี 10 ปี เท่านั้นเมื่อเทียบกับอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับดูเหมือนว่าการหนีคดีจะเป็นประโยชน์มากกว่าโทษสำหรับผู้กระทำความผิด ซึ่งส่วนทางกับแนวคิดและทฤษฎีในการควบคุมอาชญากรรม ซึ่งอาจเพราะกฎหมายไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถเข้าถึงปัญหาดังกล่าวในลักษณะการป้องปรามการเกิดอาชญากรรมดังกล่าวได้

แม้ปัจจุบันปัญหาคriminal ดังกล่าวก็ยังไม่มิตีท่าว่าจะลดลงจึงทำให้เห็นถึงข้อบกพร่องของกฎหมายไทยในปัจจุบันที่ยังไม่สามารถแก้ปัญหาดังกล่าวให้ลดลงได้เลย ทำให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนและทำลายทั้งระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมากรวมถึงเป็นปัญหาดังกล่าวที่กระทบต่อกระบวนการยุติธรรมของไทยที่ยังมีปัญหา จนทำให้เกิดความคิดในการแก้และปรับปรุงกฎหมายให้ป้องปราม เพื่อข่มขู่และยับยั้ง อาชญากรรมฐานความผิดฉ้อโกงประชาชนให้ลดลงมากที่สุด

การศึกษานี้มุ่งเน้นถึงมาตรการทางกฎหมายอาญาเพื่อเป็นเครื่องมือในการ ป้องปราม ยับยั้ง และนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้สาสมกับความผิดในลักษณะฐานความผิดฉ้อโกงที่มีความรุนแรง ตลอดจนมุ่งเน้นการเยียวยาผู้เสียหายโดยนำเอากฎหมายละเมิดเข้ามามีส่วนในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายอาญาสำหรับการลงโทษ อายุความ และการพักการลงโทษ โดยกระบวนการยุติธรรมที่ทำงานร่วมกันระหว่าง ตำรวจ อัยการ ศาลและราชทัณฑ์ เพื่อควบคุมอาชญากรรม และลดช่องว่างของกฎหมายอาญาให้สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดต่อกฎหมายอย่างรุนแรงและลดปริมาณความผิดดังกล่าวและสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้กฎหมายอาญาในฐานความผิดฉ้อโกงอันเป็นเหตุผลสำคัญในการมุ่งคุ้มครองสังคมเป็น

สำคัญ อย่างไรก็ตามบทบัญญัติกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ยังมีปัญหาอยู่หลายประการจึงเห็นสมควรนำมาวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุความในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน

ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 กำหนดโทษจำคุกไม่เกินห้าปี ปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งในความผิดดังกล่าว มีผู้เสียหายและความเสียหายจำนวนมากศาล มีความเสียหายหลักหลายพันล้าน จะเห็นได้ว่าความเสียหายจำนวนมากดังกล่าวถือว่าเป็นความเสียหายที่กระทบต่อสังคม ความสงบเรียบร้อยของประชาชน และกระทบต่อเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก เพราะมีผู้เสียหายจำนวนมาก และในหลาย ๆ ครั้งที่ผู้กระทำความผิดเลือกที่จะหลบหนีไปต่างประเทศ

ซึ่งกรณีความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินห้าปี จึงต้องนำบทบัญญัติของมาตรา 91 (2) มาปรับใช้ ซึ่งกำหนดโทษจำคุกสำหรับความผิดดังกล่าวไม่เกินยี่สิบปี ทำให้ไม่ว่าผู้เสียหายจะมากมายเพียงใด ศาลมีอำนาจกำหนดโทษจำคุก ได้ไม่เกินยี่สิบปี

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว มองว่ากฎหมายไทยยังมีความบกพร่องในการควบคุมอาชญากรรม ทำให้ปัญหาความผิดฐานฉ้อโกงมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

1.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดี กรณีผู้กระทำความผิดหลบหนี

สำหรับประเด็นปัญหาอายุความการฟ้องคดี เมื่อผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้วภายหลังผู้กระทำความผิดหลบหนี หลังจากศาลได้ออกหมายจับแล้ว แต่ยังมีได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาศาล ภายในกำหนดระยะเวลาตามกฎหมาย มีผลให้อายุความในการฟ้องคดีอาญา ตามกฎหมายอาญา มาตรา 95 วรรค 1 ระบุไป ภายหลังผู้กระทำความผิดได้หลบหนี เมื่อล่วงเลยกำหนดระยะเวลาตามมาตรา 95 เป็นอันขาดอายุความ ส่งผลให้สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องระงับ กล่าวคือ เมื่อได้ตัวผู้กระทำความผิดมาศาลภายหลังขาดอายุความก็ไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้นั้นได้

จึงมองว่าอายุความในการฟ้องคดี เป็นการส่งเสริมให้จำเลยเลือกการหลบหนีเพราะเป็นประโยชน์ต่ออาชญากรมากกว่า ทำให้รัฐไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมารับโทษได้ภายในกำหนดระยะเวลาตามกฎหมาย

เมื่อมีการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ที่มีความรุนแรง กล่าวคือ การฉ้อโกงประชาชนที่มีมูลค่าความเสียหายเป็นพันล้าน ที่ผลกระทบต่อสังคม และเศรษฐกิจจำนวนมาก เมื่อกระทำความผิดสำเร็จ ผู้กระทำความผิดได้ทรัพย์สินไปจากการฉ้อโกงจำนวนมากศาล ย่อมเลือกที่จะหลบหนีมากกว่าเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ทั้งกฎหมายอาญากำหนดโทษจำคุกสำหรับความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ให้จำคุกไม่เกินห้าปี กฎหมายกำหนดอายุความในกรณีที่ผู้กระทำความผิดหลบหนี ตามบทบัญญัติ มาตรา 95 (3) กฎหมายอาญา กำหนดให้มีอายุความสิบปี เมื่อเทียบกับความเสียหายหรือโทษจำคุกที่จำเลยจะต้องได้รับสูงสุดคือยี่สิบปีอายุความดังกล่าวไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดของอาชญาที่ควรแก้ไข

1.2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุความในการลงโทษ กรณีเมื่อศาลพิพากษาแล้วหลบหนี

เมื่อคดีขึ้นสู่ศาล กรณีศาลให้จำเลยได้ต่อสู้คดีจนครบกระบวนการ และจำเลยได้รับการประกันตัว ในวันอ่านคำพิพากษา จำเลยสามารถใช้ชั้นเชิงของกฎหมาย ที่จะไม่มาฟังคำพิพากษาของศาล เนื่องจากหลบหนีภายหลังจากได้ประกันตัว ศาลจึงออกหมายจับ เมื่อนำตัวจำเลยมาไม่ได้จนครบกำหนดหนึ่งเดือนศาลก็ต้องอ่านคำพิพากษาลับหลังจำเลย

ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน เมื่อผู้เสียหายหลายคน ต้องปรับด้วยกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) ที่กำหนดให้ลงโทษจำคุกไม่เกินยี่สิบปี ซึ่งเป็นดุลพินิจหรืออำนาจศาลในการกำหนดโทษจำคุก ซึ่งศาลมักจะลงโทษจำคุกเต็มอัตรา กล่าวคือ พิพากษาลงโทษยี่สิบปี ทำให้กำหนดอายุความในการลงโทษ ต้องตามกฎหมายอาญา มาตรา 98 (1) ที่กำหนดอายุความในการลงโทษไว้ยี่สิบปีเมื่อล่วงเลยกำหนดอายุความในการลงโทษดังกล่าวจะลงโทษผู้นั้นไม่ได้

ดังนั้น จึงมองว่าอายุความสำหรับความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนที่เป็นภัยร้ายแรงยังมีข้อบกพร่องและเอื้อประโยชน์ให้กับผู้กระทำความผิด

2. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับประโยชน์ในการลดวันต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน

ตามกฎหมายเมื่อจำเลยต้องคำพิพากษาให้ได้รับการลงโทษจำคุก หน่วยงานที่จะรับช่วงต่อจากศาลคือ ราชทัณฑ์ เมื่อจำเลยเข้ามาในระบบราชทัณฑ์จะมีสถานะเป็นนักโทษโดยมีการกำหนดชั้นนักโทษตามกฎหมายกระทรวง กำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดและเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกหรือพักการลงโทษและได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติ พ.ศ. 2562 และตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52 (5) และ (7) โดยกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดและเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษและได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติ พ.ศ. 2562 ข้อ 26 และ ข้อ 42 ได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาการลดวันต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษ นักโทษเด็ดขาดที่จะต้องได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้นแล้วแต่อย่างใดจะมากกว่า หรือน้อยกว่าสิบปี ในกรณีที่ต้องจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา และต้องเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นดี ชั้นดีมาลงชั้นเยี่ยม

ซึ่งมาตรการของราชทัณฑ์มีการลดวันต้องโทษจำคุกและพักการลงโทษก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา นักโทษในกรณีดังกล่าวจึงออกจากเรือนจำก่อนกำหนดโทษที่เขาควรจะได้รับจริง ๆ ทำให้กฎหมายส่วนนี้มีความบกพร่อง ส่งผลทำให้อาชญากรไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย และทำให้อาชญากรรมความผิดฐานฉ้อโกงมีความรุนแรงเพิ่มขึ้น สร้างความเสียหายต่อสังคมและเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก

ซึ่งมาตรการดังกล่าวของราชทัณฑ์เอื้อประโยชน์ให้นักโทษมากเกินไป กล่าวคือ กรณีผู้ที่กระทำความผิดฉ้อโกงประชาชนที่สร้างความเสียหายต่อสังคม ความสงบเรียบร้อย และเศรษฐกิจของประเทศ เมื่อ

ศาลกำหนดโทษที่จะลงโทษเป็นพันปี หรือแสนปี แต่ศาลก็กำหนดโทษได้เพียงไม่เกินยี่สิบปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ซึ่งผู้กระทำความผิดก็ยังได้ประโยชน์จากกฎหมาย ทั้งนักโทษที่ได้รับ การปล่อยตัวไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายอาจหวนกลับไปก่ออาชญากรรมซ้ำ ทำให้อาชญากรที่ก่ออาชญากรรม ความผิดฐานฉ้อโกงเพิ่มสูงขึ้นจึงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข

3. ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษ

เนื่องจากคดีฉ้อโกงประชาชน เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้คืนเงินผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 กำหนดให้ ความผิดฐานฉ้อโกง กรณีที่ผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกทรัพย์สินหรือราคาที่เขาสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำความผิด ให้อำนาจพนักงานอัยการในการเรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหาย ซึ่งความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนนอกจากจะเป็นความผิดที่รัฐได้รับความเสียหายแล้ว เนื้อแท้จริง ๆ ก็คือ ผู้เสียหาย

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 กำหนดให้ผู้เสียหายสามารถใช้สิทธิในการฟ้องละเมิดจากผู้กระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนได้ แต่อย่างไรก็ดีแม้ว่าทางกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่งจะให้อำนาจผู้เสียหายในการที่จะเรียกทรัพย์สินก็ดี ราคาทรัพย์สินก็ดี หรือค่าเสียหายก็ดี ในบางกรณีปรากฏว่าจำเลยมีการโยกย้ายหรือถ่ายโอนทรัพย์สิน ไม่ว่าจะเป็นเงินในบัญชี หรือทรัพย์สินอื่น ๆ กรณีไม่มีทรัพย์สินที่จดทะเบียนที่จะบังคับเอาแก่จำเลยได้ ทำให้การคืนเงินแก่ผู้เสียหายหรือโจทก์เป็นไปได้ยาก ทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับการเยียวยาอย่างแท้จริง

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับ อายุความ การลดวันต้องโทษจำคุก การพักกลางโทษ และลงโทษผู้เสียหายในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน เพื่อเป็นแนวทางเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายต่อไป

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุความในคดีอาญา การลดวันต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษนักโทษเด็ดขาดในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน รวมถึงการเยียวยาผู้เสียหาย ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่ 1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุความในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน

ประเด็นปัญหาที่ 1.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีในฐานความผิดฉ้อโกงประชาชนประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 วรรคหนึ่ง กำหนดอายุความฟ้องร้องไว้ว่าในกรณีถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล กล่าวคือถ้ายังจับผู้กระทำความผิดยังไม่ได้ อายุความฟ้องร้องก็ยังคงเดินต่อไป เมื่อครบกำหนดอายุความหรืออายุความล่วงเลยระยะเวลาในการฟ้องคดี ตามกำหนดที่กฎหมายแล้ว ผู้กระทำความผิดปรากฏตัว กระบวนการยุติธรรมจะไม่สามารถดำเนินการใด ๆ ได้เลย

จึงเห็นควรให้อายุความฟ้องร้องขยายออกไปจากเดิม สิบปี เป็น ยี่สิบปี ในกรณีที่ศาลได้ออกหมายจับ โดยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 นั้นให้ลงรูปแบบการกำหนดแบบเดิม ไม่ต้องแก้ไขระยะเวลาของอายุความการฟ้องร้อง ยกเว้น กรณีความผิดบางประการ เช่น กำหนดความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนที่มีความเสียหายต่อเศรษฐกิจ สังคม และความสงบเรียบร้อยของประชาชนให้มีอายุความฟ้องร้องยี่สิบปี

ประเด็นปัญหาที่ 1.2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอายุความลงโทษในความผิด นอ์โงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 ซึ่งกฎหมายอาญาของไทยไม่มีการกำหนดเรื่องอายุความสะดุดหยุดลงในกรณีที่ผู้กระทำความผิดหนี ไม่มาฟังคำพิพากษาหลังจากศาลออกหมายจับ

ควรแก้ไขอายุความในการลงโทษสำหรับคดีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดโดยกำหนดอายุความลงโทษ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 กำหนดรูปแบบการให้ไม่มีอายุความ โดยเพิ่มใน มาตรา 98 วรรคท้าย โดยกำหนดให้ความผิดฐานนอ์โงประชาชนที่มีความเสียหายต่อเศรษฐกิจ สังคมและความสงบเรียบร้อยของประชาชนให้ไม่มีอายุความ

ประเด็นปัญหาที่ 2 เห็นควรให้การลคว้นต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษ ควรปรับสัดส่วนของมาตรการในการลคว้นต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษจากเดิมที่กำหนดให้ผู้ต้องขังต้องจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมายศาล เป็นกำหนดโทษจำคุกไม่น้อยกว่าสามในสี่ของกำหนดโทษตามหมายศาล เมื่อต้องโทษจำคุกดังกล่าวแล้วจึงจะได้รับประโยชน์จากการลคว้นต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษได้ เพื่อกำหนดให้อาชญากรได้รับการลงโทษอย่างสาสมกับการกระทำความผิด ทั้งเป็นการสร้างความพอใจให้กับผู้เสียหายและสังคมได้เห็นถึงประสิทธิภาพในการลงโทษอย่างเหมาะสมกับความผิดที่ผู้กระทำได้กระทำความผิด ทั้งเป็นการป้องปรามอาชญากรรมในความผิดฐานนอ์โงประชาชนในการทำความผิดซ้ำและก่ออาชญากรรมเพิ่ม

ประเด็นปัญหาที่ 3 เห็นควรกำหนดอัตราโทษจำคุก สำหรับผู้กระทำความผิดให้รับโทษจำคุก สามในสี่ของกำหนดโทษตามหมายศาล เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้คืนเงินผู้เสียหายและไม่สามารถบังคับเอาทรัพย์สินของจำเลยได้ กรณีที่จำเลยสามารถใช้เงินคืนแก่ผู้เสียหายได้จนเป็นที่พอใจแล้ว ให้จำเลยได้ประโยชน์จากการกำหนดในการพักการลงโทษและการลคว้นต้องโทษตามกำหนดเดิมของราชทัณฑ์ คือให้กลับมารับโทษหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมายศาล

เอกสารอ้างอิง

นันทิ จิตสว่าง. **หลักทฤษฎีอาญา: หลักการวิเคราะห์ระบบงานราชทัณฑ์**. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิพิบูลสงเคราะห์ กรมราชทัณฑ์, 2543.

ประเทือง ธนิยผล และคณะ. **การสืบค้นแนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดอายุความทางอาญาในบริบทสังคมไทย**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เสมอธรรม, 2550.

ประธาน วัฒนวาณิชย์. **บทบาทของกระบวนการยุติธรรมในการควบคุมอาชญากรรม**. กรุงเทพมหานคร: พี.เค.พรินต์ติ้งเฮาส์, 2531.